

Cherie
Priestová

GANYMÉDES

TRIFID

Cherie Priestová
Ganymédes

Copyright © 2011 by Cherie Priest
Translation © Zdeněk Uherčík, 2011
Cover © Jon Foster, 2013
© Stanislav Juhaňák – Triton, 2013

ISBN 978-80-7387-640-1

Stanislav Juhaňák – Triton, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.tridistri.cz

Cherie Priestová

Cherie
Priestová

GANYMEDES

Mechanické století – kniha čtvrtá

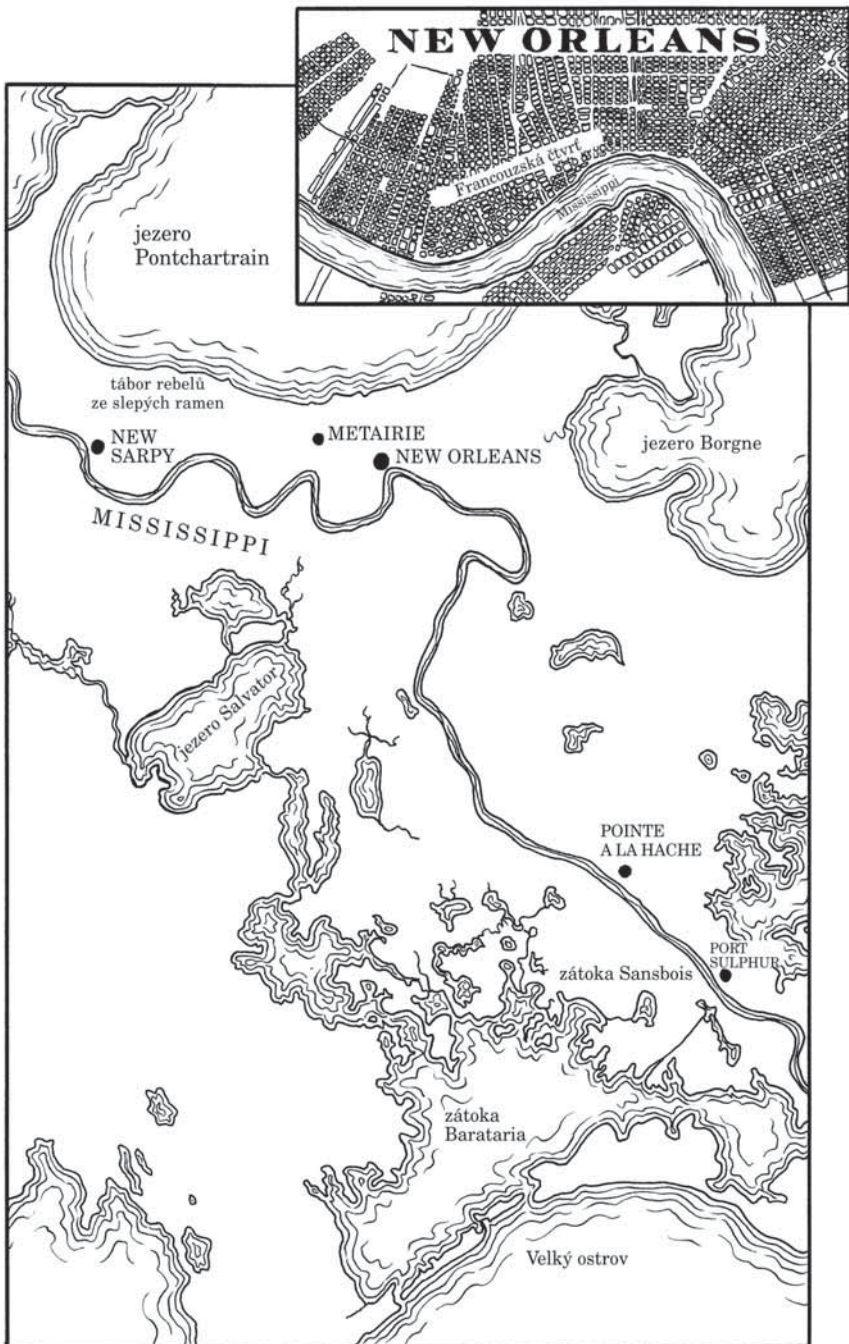
Stanislav Juhaňák – Triton

*Ganymédes je věnován všem, kteří se neprokousali
k historické literatuře... ale měli.*

Stejně jako všechny mé knihy ze série Mechanické století i tato je fikcí. Její děj je smyšlený a nepravděpodobný a některé skutečné události jsou překrouceny tak, aby vyhovovaly ději. Dobře vím, že předpoklad existence zombií je naprosto nevědecký. Ale pokud vám nevadí zombie potloukající se v okolí New Orleansu devatenáctého století... pak myslím, že mi jistě prominete drobné úpravy politických reálií a geografie.

Děkuji, že jste se pustili do čtení! A prosím nepište mi, jak jsem „zprznila“ dějiny. Ujišťuji vás, že můj přehled v historii je přinejmenším tak důkladný jako můj popis živých mrtvých.

NEW ORLEANS

Poděkování

Tato kniha by nikdy nevznikla bez trpělivosti a pomoci následujících lidí, které uvádím bez jakéhokoli pořadí: Liz Gorinská – editorka, diplomatka a advokátka nejtěžšího kalibru; můj manžel Aric, který udržuje oheň v krbu doma; Jennifer Jacksonová – agentka a ozvučnice, kterou je třeba vyvažovat diamanty; Bill Schafer, přítel a šéf, který mě s láskou pozval na palubu a povzbuzoval mě; webmaster Greg Wild-Smith, který zabránil kolapsu Internetu... Vřelé díky vám všem, že jste přetrpěli tuhle malou Godzillu.

Díky komunitě spisovatelů, kteří mi dělali doma společnost. Týmu Seattle – Markovi Henrymu, Caitlin Kittredgeové (která je stále čestným členem, přestože se odstěhovala), Richelle Meadové a Kat Richardsonové; Scalzimu, Mary Robinette, Tobiasovi, Scottovi, Justine a mnoha dalším, kteří mě uchránili před samotou. Nesmím zapomenout na Wila a Warrena, Arianu (vrátnou) a všechny ostatní v tajném klubu, který slouží světu. Bez vás bych to nedokázala. Má láska patří také Ellen a Suezie za hlídání koček a dodávky svačín a pečiva.

Díky nezávislým knihkupectvím a řetězcům po celé zemi. Jakékoli díky za tak úžasnou pomoc a podporu jsou málo. Zvláštní poděkování patří lidem ze Seattlu, kteří se mnou spolupracovali nejvíc: Duane Wilkinsové z univerzitního knihkupectví, Stevovi a Vladovi z knihkupectví Third Place Books a lidem z Northgate B&N.

A nakonec největší a nejvřelejší díky patří všem čtenářům, kteří si oblíbili tuto malou, výstřední fikci. Děkuji

vám steampunkové, dieselpunkové, clockpunkové, steam-gothové a všem ostatním, kteří jste si našli to své v nice retro futurismu. Děkuji, že jste četli tyto knihy a věnovali jim místo ve svých knihovnách a srdcích.

Hlavně díky vám tyto knihy vznikly.

Nesmíme také zapomínat na plovací blány Strýčka Sama. Byly přítomné ve všech vodních prostorách. Nejen na otevřeném moři, v širokých zátokách a prudkých řekách, ale také v úzkých bahnitých ramenech a kdekoli, kde země byla trochu provlhlá, tam všude byly a zanechaly za sebou stopu.

*Prezident Abraham Lincoln,
dopis Jamesi C. Conklingovi
z 26. srpna 1863*

„Croggon Hainey pozdravuje, ale nemá čas,“ řekla Josephine Earlyová a s kyselým úšklebkem zmuchlala telegram v dlani. Hodila papírovou kuličku do malého válcovitého odpadkového koše vedle svého psacího stolu, zhluboka se nadechla a povzdechla si. „Takže musíme hledat jiného pilota. Zatraceně.“

„Letiště je plné pilotů, madam,“ poznamenala její tajemnice Marylin Quantrillová.

Josephine se opřela a začala poklepávat prsty o područku křesla. „Ale ne takových jako on.“

„Hainey... to je ten barevný? Jeden z Šilenců od Maconu?“

„Ano. A je to nejlepší letec, jakého znám. Ale nemám mu za zlé, že to nechce vzít. Stále ho hledají, takže letět tak daleko na jih by pro něho bylo nebezpečné. Máme sotva na to, abychom zaplatili jeho cenu, ale riziko navíc mu zaplatit nedokážeme.“

Marylin zklamaně přikývla, ale chápala. „Za zeptání jsme nic nedaly.“

„Ne. A já na jeho místě bych to také nevzala.“ Josephine přestala poklepávat na područku a pokusila se vtěsnat své nabírané modré šaty víc do úzkého prostoru mezi područkami mahagonového křesla. „Ale samozřejmě jsem doufala, že řekne ano. Na tu práci se dokonale hodí a na dokonalého pilota nenarazíme každý den. Můžu ti říct, že na letišti nenajdeme nikoho ani z poloviny tak dobrého. Potřebujeme muže s mimořádným citem pro létání a bez jakýchkoli závazků a sympatií jak k Republice, tak ke Konfederaci. A to, má drahá, bude veliký problém.“

„Víme ještě o někom vhodném, který by nebyl odsud?“

„Nikdo mě nenapadá,“ zamumlala Josephine.

„Možná je to stejně jedno,“ pokračovala Marylin. „Možná má Rucker Little pravdu a letec nebude mít o nic víc štěstí než námořník.“

„Myslím, že sotva někdo selže tak dokonale jako ti poslední námořníci.“

„Všichni se přece neutopili.“

„Čtyři z pěti. To ani nestojí za řeč.“

„To jistě ne, madam.“ Marylin sklopila oči a pohrávala si s rukavičkami. Vzhledem k vlhku a horku v deltě nosila rukavičky jen zřídka, ale po lokty dlouhé, hedvábné rukavičky s perleťovými knoflíčky byly dárkem od zákazníka a on trval na tom, aby si je dnes večer oblékla. Vlasy spletené do copů měla stažené v týle a v nich vetknuté pštrosí péro. Její žluté šaty stály sotva polovinu toho co rukavičky, ale přesto se k sobě dobře hodily.

„Najdu někoho jiného a dokážu panu Mumlerovi, že mám pravdu,“ slibovala Josephine. „Prostě vím, že s tím strojem špatně zacházejí. Potřebuji jen pilota, aby jim to dokázal.“

„Ale musíte uznat,“ namítla nesměle mladší žena, „že je zvláštní, když čekáte, že si s tím... s tím, co je v jezeře, poradí letec.“

„Mimořádné věci někdy vyžadují mimořádná řešení, má milá. Zatím tedy uděláme tohle: zítra odpoledne si vezmeš jedno z děvčat, třeba Hazel nebo Ruthie, půjdete na letiště a budete mít oči otevřené.“

„A co budeme hledat?“

„Kohokoli, kdo není z jihu nebo z Texasu. Budete se dívat po cizincích, kteří trčí z davu. Ale nebudete si všímat Angličanů a lidí z ostrovů, ty nechceme. Chceme lidi, kteří se nestarají o válku a nepatří k žádné straně. Dopravce, obchodníky, piráty.“

„O pirátech nic nevím, madam. Řeknu vám, že mě děsí.“

„Hainey je pirát, přesto mu věřím natolik, abych ho zaměstnala,“ opáčila Josephine. „Není pirát jako pirát. Když

budu muset, zkusím to s nějakým. Ale neboj se. Nebudu od tebe chtít, abys šla do zátoky nebo jednala s Lafitteovci. Jestli nám nezbude než najmout piráta, vyřídím to osobně.“

„Děkuji, madam.“

„Zátoku Barataria budeme brát jako poslední možnost. Poslední možnost ale nepotřebujeme. Prozatím. Plavidlo je sotva použitelné a Chester říká, že potrvá pár dní, než vyschne a bude připravené k dalším u pokusu. Jakmile bude v pořádku a my budeme mít někoho, kdo ho dokáže ovládat, aniž by všechny v něm utopil, můžeme se do toho dát. Musíme ho dostat do Zálivu a musí se to povést hned napoprvé. Druhou šanci mít nebudeme.“

„To je pravda, madam,“ souhlasila Marylin a změnila téma: „Promiňte madam, neměla byste trochu času?“

„Trochu času? Ale ano.“ Josephine sáhla do levé přední kapsičky a vyndala hodinky. Byl to kousek, jaký nosí ženísté, se sklíčkem vsazeným ve víčku, takže stačil jediný pohled a bez otevírání věděla, kolik je hodin. „Je za deset osm. Neměj strach, na schůzku s panem Springem přijdeš včas. Ale jak ho znám, už přešlapuje pod schody.“

„Myslím, že mě má docela rád, madam.“

„To předpokládám. Měj to na paměti a buď opatrná, Marylin.“

„Vždycky jsem opatrná.“

„Víš, co myslím.“

„Ještě něco?“ zeptala se, když vstala.

„Ne, drahá.“

Marylin Quantrillová si tedy rychle zkontrolovala účes v zrcadle u dveří a vyšla z kanceláře ve druhém patře. Budova byla oficiálně známa jako Garden Court, penzion pro dámy, neoficiálně jako penzion slečny Earlyové, či penzion pro slečny slečny Earlyové.

Josephine si z neoficiálních označení mnoho nedělala, a stejně by jí to nebylo mnoho platné. Název se zdvojenými slečnami držel jako sluncem vysušená dehtová skvrna.

Ale přece jen jí trochu vadilo to oslovení. Nevěděla, proč by jí mělo zůstat jen z toho důvodu, že se ještě nevdala, přestože jí už bylo čtyřicet. A navíc nezaměstnávala žádné „slečny“. Vynaložila hodně úsilí, aby její dámy byly opravdu dámami, vzdělanými a s rozhledem. Její dámy uměly číst a psát francouzsky i anglicky, některé mluvily i španělsky. Braly lekce dobrého chování, šití a vaření. Pravda, byly to všechno mladé ženy, ale žádná lehkomyšlná děvčátka. Doufala, že až jednou opustí penzion Garden Court, budou se o sebe umět sama postarat.

Všechny ženy z Garden Courtu byly barevné a svobodné.

Josephine měla zkušenost, že muži ze všeho nejvíc milují rozmanitost. Nenajdou se dva muži, kteří by měli naprosto stejné choutky. S tím vědomím zaměstnala čtrnáct žen rozličných odstínů pleti, od dvou úplně černých rodáček z Karibiku po několik světlých míšenek, jako byla Marilyn, které byly téměř bílé. Josephine sama byla osmou generací narozenou v Americe, díky prabábě, která dorazila do New Orleansu na lodi jménem *Adelaide*. Její babička byla ve třinácti prodána jako služka a ve čtrnácti se jí narodilo první dítě, Josephinina matka.

A tak dál a tak dál.

Josephine byla vysoká a štíhlá, její pokožka měla barvu čaje s mlékem. Měla vysoké čelo a plné rty, a přestože vypadala na svých dva a čtyřicet let, nesla svůj věk s elegancí. Pravdou bylo, že s přibývajícimi lety už nebyla krásná, ale jenom hezká, ale předpokládala, že potrvá nejméně deset let, než sklouzne k obávanému přídomku pohledná.

Znovu pohlédla na hodinky a na koš s nešťastným telegramem a přemítala, co proboha dál. Major Alcock očekával hlášení, jak pokračuje v plnění svého úkolu, a admirál Partridge dal jasně na srozuměnou, že není bezpečné zůstat s nosičem vzducholodí *Valiantem* příliš dlouho v blízkosti delty. Texas to nebude tolerovat a zažene obrovskou loď na moře jako když se hejno vran sesype na orla.

Má čas do května. Ne déle.

To znamenalo vyřešit za necelé čtyři týdny spoustu věcí, které nemusely být řešeny celé roky.

„*Ganyméde*,“ zašeptala, „však já najdu někoho, kdo s tebou poleť.“

Potřebovala jen pilota ochotného riskovat život ve stroji, který až dosud zabil sedmnáct mužů, proplout s ním po Mississippi kolem pevností Jackson a Saint Philip a všech Rebelů a Texasanů v nich, opatrně jej vyvézt do Mexického zálivu kolem půl tuctu konfederačních válečných lodí, a to všechno s vědomím, že ta věc může každým okamžikem vybuchnout, udusit všechny uvnitř nebo klesnout na mořské dno.

Chtěla toho opravdu tak moc?

Unionisté si mysleli, že se musela zbláznit. Přestože měli o potopené plavidlo zájem, nechtěli, aby kvůli tomu zemřelo dalších sedmnáct lidí. Proto veškerou další snahu o jeho vyzvednutí musela financovat Josephine. Ale její kapsa nebyla tak bezedná, jak si zřejmě major myslel, a nemohla si dovolit zaplatit špičkového žoldáka.

I kdyby znala nějakého letce z poloviny tak dobrého, jako byl Croggon Hainey, a bez vazeb na okupační síly republiky nebo Konfederaci, nemusel by jí stačit měsíc na to, aby ho sem dostala, připravila a vyzkoušela.

Stiskem otevřela hodinky. Kolečka uvnitř se zatočila.

Ale když o tom tak uvažuje...

Řekla Marylin, že žádného dalšího letce už nezná. Ta lež jí vyklouzla z úst jako po másle, jako kdyby si ani sama neuvědomila, že to není pravda. Někdo jiný by tu ještě byl.

Ale tahle možnost nestála za úvahu. Koneckonců je to mnoho let, kdy ho naposledy viděla, kdy na něho vůbec pomyslela. Vrátil se zpět na západ? Oženil se a založil rodinu? Přišel by, kdyby ho pozvala? Podle všeho už ani nemusel být naživu. Málokterý muž, a zvláště muž jako Andan Cly, přežil kariéru piráta.

„Nejspíš už bude hezky dlouho po smrti,“ řekla si Josephine pro sebe.

Ale nebyla si jistá.

Podívala se na odpadkový koš a napadlo ji, že stačí jeden telegram a zjistí to.

Croggon Hainey se obvykle pohyboval na severozápadě. A Cly se vynořil z nějakého zavšiveného přístavu... jak se to tam jmenuje? Aha, Seattle, v teritoriu Washington. Nejzazší výspa koloniálního území.

„To nebude náhoda,“ sdělila prázdnému pokoji a uvědomila si, že si tím sama lichotí. No a co? Nebyla první.

Dole pod schody něco těžce, měkce žuchlo.

Josephine natahovala uši a nakrátko zapomněla na koš, telegram a možné zprávy o bývalých milencích z dalekých provincií. Naslouchala a doufala, že už nic dalšího neuslyší.

Garden Court se lišil od většiny bordelů, ale ne zase natolik, aby se v něm nevyskytovaly žádné problémy. I tady se občas objevil opilec nebo násilník, který chtěl víc, než si zaplatil. Josephine dělala, co mohla, aby zabránila nejhorším výstřelkům, a byla hrdá na kvalitu svých dam a relativní klid ve svém podniku. Přesto nikdy nezapomínala, jak rychle se mohou věci zvrtnout a jak málo stačí, aby si Francouzská čtvrť vzpomněla, že je jenom barevná žena, která nemusí nutně vlastnit majetek, tím méně jej chránit, rozmnožovat a užívat k nezákonným činnostem.

Po této hraně kráčela každou noc. Na jedné straně uznávaná podnikatelka, která poskytuje služby vojákům, námořníkům, obchodníkům a plantážníkům... na druhé straně vnučka otroků, která se sama může stát otrokem jen tím, že překročí špatnou státní hranici.

Louisiana není bezpečná pro ni ani pro její dámy. Možná pro nikoho.

Ale tohle byl její dům a ona jej chránila s liščí divokostí a prohnaností. Proto, když zezdola uslyšela ten zvuk, pozorně naslouchala a doufala, že o nic nejde a bude násle-

dovat jen nevinné ticho. Ale očekávala nejhorší a podle toho se také připravila.

V horní zásuvce otlučeného psacího stolu přechovávala Schofield .44 – revolver Smith & Wesson, kterému říkala Rusáček. Byl jako obvykle nabitý. Vyndala ho a znovu zásuvku zavřela.

Bylo snadné ukrýt revolver pod sukněmi. Lidé nepočítají s tím, že by žena mohla používat levou ruku, ani s napadením od někoho v okázalých šatech. To byl další dobrý důvod, proč je stále nosila.

Protáhla se dveřmi kanceláře a po červeném běhounu došla na konec chodby, kde točité schodiště spojovalo toto patro se dvěma pod ním. Jeho zábradlí se lesklo pod letnými doteky její dlaně. Leštilo se každý týden. Pozdvižení se zřejmě odehrávalo v prvním patře. Pomalu sestupovala dolů.

Situování bylo dobré, pokud na pozdvižení může něco dobrého být. Bylo to mnohem lepší, než kdyby se něco dělo dole v hale. Je to špatné pro obchod a věci se hůř zametají pod koberec, pokud je to třeba. V přízemí lidé zvědavě nakukují mezi záclonami, aby viděli, jak to vypadá uvnitř a také dámy, které zde žijí.

V přízemí mohou být svědkové.

Josephine předbíhala. Myslela dopředu a věděla to. Vždycky myslela dopředu, ale jen tak mohla dlouho zůstat naživu a u vesla, proto si nedokázala představit, že by v tom někdy polevila. Proto stále lehce svírala pažbičku revolveru, schovaného pod hedvábnou vrchní sukní. Jak se přesvědčila jednoho večera za svého mládí, promarněného mezi piráty v zátocě Barataria, nemusí mávat pistolí, aby z ní mohla vystřelit. Kulka snadno proletí spodničkou a dotěrného muže provrtá stejně spolehlivě. Sukně to sice zničí, ale je to přijatelná cena za přežití.

Na odpočívadlo prvního patra seběhla, jako kdyby měla křídla, a málem tam narazila do Texasana jménem Fenn Calais.